

AGATHA CHRISTIE
ΕΓΚΛΗΜΜΑΤΑ
ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΧΕΙΜΩΝΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Εγκλήματα στην καρδιά του χειμώνα**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Midwinter Murder

Από τις Εκδόσεις HarperCollins Publishers, Λονδίνο 2020

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Agatha Christie

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αναστασία Δεληγιάννη, Κατερίνα Δουρίδα, Χρήστος Καψάλης,

Αύγουστος Κορτώ, Μιχάλης Μακρόπουλος, Χρύσα Θ. Μπανιά,

Γιώργος Μπαρουξής, Χρήστος Μπαρουξής, Έλλη Συλογίδου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΩΝ: Κατερίνα Δουρίδα, Κυριακή Κάσση,

Γιώργος Γιαννούσης, Μαρία Μπανούση

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Holly Macdonald

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

© Agatha Christie Limited, 2020. All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE, POIROT, MARPLE, the Agatha Christie Signature and the AC Monogram Logo are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere. All rights reserved.

© Εξωφύλλου: HarperCollins Publishers Ltd.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2021

Πρώτη έκδοση: Δεκέμβριος 2021

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4222-8

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4223-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

AGATHA CHRISTIE

Εγκλήματα στην καρδιά του χειμώνα

Μετάφραση: Αναστασία Δεληγιάννη, Κατερίνα Δουρίδα,
Χρήστος Καψάλης, Αύγουστος Κορτώ,
Μιχάλης Μακρόπουλος, Χρύσα Θ. Μπανιά,
Γιώργος Μπαρουξής, Χρήστος Μπαρουξής,
Έλλη Συλογίδου

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Η μυστηριώδης υπόθεση στο Στάιλς

Πέντε μικρά γουρουνάκια

Φόνοι με αλφαβητική σειρά

Έγκλημα στο Οριάν Εξηρές

Ο Πουαρό ερευνά

Φόνος στο πρεσβυτέριο

Το πτώμα στη βιβλιοθήκη

Και δεν έμεινε κανένας

Δέκα ύποπτοι για φόνο

Μια αυτοβιογραφία

Έγκλημα στο γκολφ

Η δολοφονία του Ρότζερ Άκροϊντ

Οι Μεγάλοι Τέσσερις

Θανάσιμος κίνδυνος

Οι πρώτες υποθέσεις του Πουαρό

Η φαρμακερή πένα

Πρόσκληση σε φόνο

Ο μυστικός αντίπαλος

Η δοκιμασία της αθωότητας

Το μυστικό του Τσίμνεις

Φόνος στη Μεσοποταμία

Το μυστήριο του μπλε τρένου

Τα Χριστούγεννα του Ηρακλή

Πουαρό

Τραγωδία σε τρεις πράξεις

Οι άθλοι του Ηρακλή

Σίκαλη στην τσέπη

Ο καθρέφτης ράγισε

N ή M;

Γιατί δε φώναξαν την Έβανς;

Το μυστήριο των επτά ρολογιών

Το μυστήριο του Λίστερντεϊλ

Σιωπηλός μάρτυρας

Έγκλημα στον Νείλο

Έγκλημα κάτω από τον ήλιο

Μυστήριο στην Καραϊβική

Η ξεχασμένη δολοφονία

Ο φόνος είναι εύκολος

Η εξαφάνιση της γηραιάς κυρίας

Ο Ωχρός Ίππος

Το μυστήριο του Σίταφορντ

Ο θάνατος του λόρδου Έτζουερ

Με ανοικτά χαρτιά

Η περιπέτεια της χριστουγεννιάτικης
πουτίγκας

Το τρένο των 16:50

Τα δεκατρία προβλήματα

Συνέταιροι στο έγκλημα

Ατέλειωτη νύχτα

Επιβάτης για Φρανκφούρτη

Ο άντρας με το καφέ κοστούμι

Προς το μηδέν

Γάτα ανάμεσα σε περιστέρια

Ο γρίφος του παπουτσιού
με την αγκράφα

Στην πλημμυρίδα της ζωής

Τα ρολόγια

Ξενοδοχείο Μπέρτραμ

Το τέχνασμα με τον καθρέφτη

Η Πύλη του Πεπρωμένου

Ο θάνατος έβαλε τελεία

Ο μυστηριώδης κύριος Κουίν

Ο Πάρκερ Πάιν ερευνά

Πέτρινο φέρετρο

Ο φόνος της κυρίας ΜακΓκίντι

Θάνατος κλέφτης

Οι ελέφαντες θυμούνται

Θάνατος στα σύννεφα

Νέμεση

Οι τελευταίες υποθέσεις της μισ Μαργλ

Έγκλήματα στην καρδιά του χειμώνα

Περιεχόμενα

Εισαγωγή: Χριστούγεννα στο Άμπνεϊ Χολ (μτφρ. Χρήστος Καψάλης)	9
Το κουτί με τα σοκολατάκια (μτφρ. Χρήστος Μπαρουξής).....	15
Τραγωδία τα Χριστούγεννα (μτφρ. Χρύσα Θ. Μπανιά).....	32
Η άφιξη του κυρίου Κουίν (μτφρ. Αύγουστος Κορτώ)	53
Το μυστήριο του μπαούλου της Βαγδάτης (μτφρ. Έλλη Συλογίδου)	75
Η κόρη του κληρικού (μτφρ. Κατερίνα Δουρίδα)	95
Το Πλίμουθ Εξηπρές (μτφρ. Χρήστος Μπαρουξής).....	113
Πρόβλημα στην Πολένσα (μτφρ. Γιώργος Μπαρουξής)	130
Άσυλο (μτφρ. Χρύσα Θ. Μπανιά)	150
Το μυστήριο του Χάντερς Λοντζ (μτφρ. Χρήστος Μπαρουξής)	175
Η άκρη του κόσμου (μτφρ. Αύγουστος Κορτώ).....	190
Ο Έντουαρντ Ρόμπινσον γίνεται άντρας (μτφρ. Μιχάλης Μακρόπουλος).....	214
Χριστουγεννιάτικη περιπέτεια (μτφρ. Αύγουστος Κορτώ)	233
Βιβλιογραφία.....	253

Εισαγωγή

Χριστούγεννα στο Άμπνεί Χολ

Τα Χριστούγεννα τα περνούσαμε στο Τσέσαιρ, πηγαίναμε στο σπίτι των Γουότς. Ο Τζίμι συνήθως έπαιρνε την ετήσια άδειά του εκείνο το διάστημα, οπότε μαζί με τη Ματζ πήγαιναν στο Σεν Μόριτς για τρεις εβδομάδες. Ήταν πολύ καλός στο πατινάζ, οπότε αυτού του είδους οι διακοπές του άρεσαν περισσότερο. Εγώ και η Μητέρα πηγαίναμε στο Τσιντλ, και καθώς το καινούργιο τους σπίτι, που το έλεγαν Μάνορ Λοτζ, δεν ήταν ακόμα έτοιμο, περνούσαμε τα Χριστούγεννα στο Άμπνεί Χολ με τους γονείς του Τζίμι, τα τέσσερα παιδιά τους και τον Τζακ. Ήταν θαυμάσιο σπίτι για να περνάς τα Χριστούγεννα, αν ήσουν παιδί. Δεν ήταν απλώς πελώριο, με πάμπολλα δωμάτια, διαδρόμους, απρόσμενα σκαλοπάτια, βοηθητικές σκάλες, κεντρικές σκάλες, εσοχές και κρυψώνες –ό,τι θα μπορούσε να γυρέψει ένα παιδί–, αλλά διέθετε και τρία διαφορετικά πιάνο, στα οποία μπορούσες να παίζεις μουσική, καθώς κι ένα εκκλησιαστικό όργανο. Το μόνο που του έλειπε ήταν το φως της ημέρας· ήταν ένα σπίτι απίστευτα σκοτεινό, εκτός από το μεγάλο σαλόνι με τους πράσινους σατέν τοίχους και τα μεγάλα παράθυρά του.

Εν τω μεταξύ, η Ναν Γουότς κι εγώ είχαμε γίνει πρώτης τάξης φιλενάδες. Δεν ήμαστε απλώς φιλενάδες, αλλά και συντρόφισσες στο ποτό... άρεσε και στις δυο μας το ίδιο ποτό, η *κρέμα γάλακτος*, η κοινή, σκέτη κρέμα. Παρότι είχα καταναλώσει τεράστιες ποσότητες πηχτής κρέμας, μιας και ζούσα στο Ντέβονσαιρ, η ωμή κρέμα ήταν πραγματικά πιο λαχταριστή. Όταν η Ναν έμενε μαζί μου στο

Τορκί, πηγαίναμε σε μια βιοτεχνία γάλακτος στην πόλη, όπου πίναμε ένα ποτήρι, μισό γάλα και μισό κρέμα γάλακτος. Όταν έμενα μαζί της στο Άμπνεϊ, πηγαίναμε στη φάρμα που υπήρχε στο σπίτι και πίναμε κρέμα γάλακτος με το λίτρο. Αυτή τη συνήθεια την κρατήσαμε σε όλη μας τη ζωή και θυμάμαι ακόμα που αγοράζαμε κουτιά με κρέμα γάλακτος στο Σάνιγκντεϊλ, πηγαίναμε στο γήπεδο του γκολφ, καθόμασταν έξω από τη λέσχη και περιμέναμε τους συζύγους μας να τελειώσουν το παιχνίδι τους απολαμβάνοντας την κρέμα μας.

Το Άμπνεϊ ήταν ο παράδεισος της λαιμαργίας. Η κυρία Γουότς είχε μια αποθήκη τροφίμων στο χολ. Δεν ήταν όπως η αποθήκη της Γιαγιάς, ένα καλά ασφαλισμένο θησαυροφυλάκιο, από όπου έβγαιναν με μέτρο τα απαραίτητα. Εδώ η πρόσβαση ήταν ελεύθερη και ολόγυρα στους τοίχους υπήρχαν ράφια φορτωμένα με κάθε λογής λικουδιές. Η μία πλευρά ήταν γεμάτη μόνο με σοκολάτες, κουτιά ολόκληρα, όλα διαφορετικά, σοκολάτες γάλακτος μέσα στις συσκευασίες τους... Υπήρχαν επίσης μπισκότα, σταφιδόψωμα, κομπόστες, μαρμελάδες και πολλά ακόμα.

Τα Χριστούγεννα ήταν η υπέρτατη Γιορτή, μια αξέχαστη εμπειρία. Κάλτσες γεμάτες δώρα στο κρεβάτι. Πρωινό, όπου όλοι είχαν από μια δεύτερη καρέκλα, φορτωμένη δώρα. Έπειτα ένα γρήγορο πέρασμα από την εκκλησία και ύστερα επιστροφή στο σπίτι για να συνεχιστεί το άνοιγμα των δώρων. Στις δύο ακριβώς ήταν ώρα για το Χριστουγεννιάτικο Γεύμα, με τα στόρια κατεβασμένα, αστραφτερά στολίδια και τα φώτα αναμμένα. Πρώτα, σούπα από στρείδια (για την οποία δεν τρελαινόμουν), καλκάνι, ύστερα βραστή γαλοπούλα, ψητή γαλοπούλα κι ένα μεγάλο ψητό φιλέτο μοσχαριού. Σειρά είχε η πουτίγκα δαμάσκηνου, οι κρεατόπιτες κι ένα κέικ γεμάτο κέρματα, γουρουνάκια, δαχτυλίδια, κουμπιά κι ένα σωρό γούρια. Στη συνέχεια, ξανά, αμέτρητα είδη επιδορπίων. Σε μια ιστορία που έγραφα κάποτε, *The Affair of the Christmas Pudding*, περιέγραφα ακριβώς ένα τέτοιο τσιμπούσι. Είναι κάτι που είμαι βέβαιη πως δεν πρόκειται να βιώσει αυτή η γενιά: για την ακρίβεια, αμφι-

βάλλω αν θα μπορούσε πλέον να το αντέξει η πέψη των ανθρώπων. Πάντως, η δική μας πέψη το άντεχε μια χαρά εκείνα τα χρόνια.

Συνήθως κοντραριζόμουν στην ικανότητα κατανάλωσης τροφής με τον Χάμφρεϊ Γουότς, τον μικρότερο αδερφό του Τζέιμς. Υποθέτω πως ήταν είκοσι ενός ή είκοσι δύο χρόνων, όταν εγώ ήμουν δώδεκα ή δεκατριών. Ήταν ένας πολύ γοητευτικός νέος, εκτός του ότι ήταν καλός ηθοποιός, θαυμάσιος διασκεδαστής και αφηγητής ιστοριών. Και παρότι είχα πάντοτε μια έφεση στο να ερωτεύομαι, δε νομίζω πως τον ερωτεύτηκα, αν και μένω κατάπληκτη με το πώς κατάφερα να μην τον ερωτευτώ. Φαντάζομαι πως βρισκόμουν ακόμα σε εκείνο το στάδιο όπου οι έρωτές μου έπρεπε να είναι ανέφικτοι και το αντικείμενό τους να είναι δημόσιο πρόσωπο, όπως ο Επίσκοπος του Λονδίνου ή ο Βασιλιάς Αλφόνσο της Ισπανίας, και βεβαίως διάφοροι ηθοποιοί. Ξέρω πως ερωτεύτηκα παράφορα τον Χένρι Άινλι όταν τον είδα στον *Σκλάβο* και πρέπει να είχα αρχίσει να συγκαταλέγομαι στις θαυμάστριες του Λιούις Γουόλερ, που τον είχα δει στο *Μεσιέ Μποκέρ*.

Ο Χάμφρεϊ κι εγώ τρώγαμε ασταμάτητα στη διάρκεια του Χριστουγεννιάτικου Γεύματος. Με έβαλε κάτω στη σούπα από στρείδια, όμως στα υπόλοιπα η μάχη δόθηκε στήθος με στήθος. Ξεκινήσαμε και οι δύο με την ψητή γαλοπούλα, περάσαμε στη βραστή και στη συνέχεια κατεβάσαμε τέσσερις με πέντε φέτες φιλέτου. Δεν αποκλείεται οι μεγαλύτεροί μας να περιορίστηκαν σε μονάχα ένα είδος γαλοπούλας, αν και από ό,τι θυμάμαι ο κύριος Γουότς έφαγε και φιλέτο, εκτός από γαλοπούλα. Στη συνέχεια φάγαμε πουτίγκα δαμάσκηνου, κρεατόπιτα και τράιφλ – από το τελευταίο έφαγα λίγο, καθώς δε μου άρεσε η γεύση του κρασιού. Στη συνέχεια, σειρά είχαν τα κράκερ, τα σταφύλια, τα πορτοκάλια, τα δαμάσκηνα – δύο λογίων– και οι κομπόστες. Τέλος, στη διάρκεια του απογεύματος, διάφορες σοκολάτες με τη χούφτα, που έρχονταν από την αποθήκη ανάλογα με τα γούστα μας. Μήπως θυμάμαι να είμαι άρρωστη την επόμενη ημέρα; Να υποφέρω από δυσπεψία; Όχι, ποτέ. Η μόνη βαρυστομαχιά που θυμάμαι ήταν τότε που έφαγα μήλα που δεν

είχαν ωριμάσει τον Σεπτέμβριο. Έτρωγα άγουρα μήλα σχεδόν κάθε μέρα, όμως κάποιες φορές μάλλον το παράκανα.

Αυτό που σίγουρα θυμάμαι ήταν όταν ήμουν περίπου έξι με επτά χρόνων και έφαγα μανιτάρια. Ξύπνησα με πόνους στις έντεκα τη νύχτα και κατέβηκα βολίδα στο σαλόνι, όπου οι γονείς μου είχαν καλεσμένους, οπότε ανακοίνωσα μελοδραματικά: «Πεθαίνω! Δηλητηριάστηκα από μανιτάρια!» Αμέσως η μητέρα μου με καθησύχασε και μου έδωσε να πιω εκχύλισμα ιπεκακουάνας –που βρισκόταν πάντοτε στο ντουλαπάκι του φαρμακείου εκείνα τα χρόνια– διαβεβαιώνοντάς με πως δε θα πέθαινα αυτή τη φορά.

Όπως και να έχει, δε θυμάμαι να αρρώστησα ποτέ τα Χριστούγεννα. Η Ναν Γουότς ήταν ίδια με εμένα: είχε ένα θαυμάσιο στομάχι. Πάντως, πραγματικά, τώρα που αναλογίζομαι εκείνες τις εποχές, όλοι πρέπει να είχαν γερό στομάχι. Φαντάζομαι πως κάποιοι άνθρωποι είχαν έλκη και έπρεπε να προσέχουν, όμως δε θυμάμαι κανέναν να βρίσκεται διαρκώς σε δίαιτα. Όστε ήταν μια άξεστη και λαίμαργη εποχή; Ναι, αλλά ταυτόχρονα μια εποχή μεγάλης χαράς και απόλαυσης. Όταν σκέφτομαι πόσο πολύ έτρωγα στα νιάτα μου (αφού μονίμως πεινούσα), δεν μπορώ να φανταστώ πώς κατάφερα να παραμείνω τόσο λεπτή, σαν κοκαλιάρικο κοτόπουλο, πραγματικά.

Μετά την ευχάριστη αδράνεια του απογεύματος των Χριστουγέννων –ευχάριστη, δηλαδή, για τους μεγάλους, οι νεότεροι διάβαζαν βιβλία, ασχολούνταν με τα δώρα τους, έτρωγαν κι άλλο, και ούτω καθεξής– σειρά είχε ένα εκπληκτικό τσάι, το οποίο συνοδευόταν με ένα πελώριο, γλασαρισμένο, Χριστουγεννιάτικο κέικ, όπως και με ένα σωρό άλλες λιχουδιές, και στο τέλος ένα δείπνο με κρύα γαλοπούλα και ζεστές κρεατόπιτες. Γύρω στις εννιά περνούσαμε στο Χριστουγεννιάτικο Δέντρο, από όπου κρέμονταν και άλλα δώρα. Ήταν μια θαυμάσια ημέρα, η οποία θα μας συντρόφευε μέχρι την επόμενη χρονιά, όταν θα έρχονταν ξανά τα Χριστούγεννα.

Agatha Christie

Το κουτί με τα σοκολατάκια

Ηταν μια θυελλώδης νύχτα. Έξω ο άνεμος ούρλιαζε και η βροχή έπεφτε με δύναμη στα τζάμια.

Εγώ κι ο Πουαρό καθόμασταν μπροστά από το τζάκι, με τα πόδια απλωμένα στη ζεστασιά της λαμπερής φλόγας. Ανάμεσά μας είχαμε ένα τραπεζάκι. Πάνω του, από την πλευρά μου, υπήρχε προσεκτικά βρασμένο γκρογκ· το φλιτζάνι του Πουαρό ήταν γεμάτο παχιά, πλούσια σοκολάτα, την οποία δε θα έπινα ούτε με εκατό λίρες! Ο Πουαρό ήπια μια γουλιά από το παχύρευστο καφετί χάλι στο ροζ πορσελάνινο φλιτζάνι και αναστέναξε με ικανοποίηση.

«Quelle belle vie!» ψιθύρισε.

«Ναι, τα πράγματα είναι μια χαρά», συμφώνησα. «Έχω δουλειά, και μάλιστα καλή! Κι εσύ είσαι διάσημος...»

«Αχ, mon ami!» διαμαρτυρήθηκε ο Πουαρό.

«Μα είσαι. Και δικαίως! Όταν θυμάμαι τις τόσες επιτυχίες σου, μένω κατάπληκτος. Δεν πιστεύω ότι έχεις γνωρίσει ποτέ την αποτυχία!»

«Θα ήταν φαιδρή πρωτοτυπία όποιος κι αν το υποστήριζε αυτό!»

«Όχι, σοβαρά, έχεις αποτύχει ποτέ;»

«Αναρίθμητες φορές, φίλε μου. Τι να κάνεις; La bonne chance δεν μπορεί να είναι πάντοτε με το μέρος σου. Έχει τύχει να με καλέσουν πολύ αργά. Πολλές φορές κάποιος άλλος, που επιδίωκε τον ίδιο στόχο, σε προλαβαίνει και φτάνει πρώτος. Δύο φορές αρρώστησα ενώ βρισκόμουν στο χείλος της επιτυχίας. Πρέπει κανείς να δέχεται τα καλά με τα κακά, φίλε μου».

«Δεν εννοούσα αυτό ακριβώς», είπα. «Εννοούσα, έχεις αποτύχει ποτέ σε μια υπόθεση λόγω δικού σου λάθους;»

«Α, κατάλαβα! Ρωτάς αν έχω γίνει ποτέ περίγελος, όπως λέτε εσείς εδώ; Μία φορά, φίλε μου...» Ένα χαμόγελο περίσκεψης απλώθηκε αργά στο πρόσωπό του. «Ναι, μία φορά γελοιοποιήθηκα εντελώς».

Ανασπκώθηκε ξαφνικά στην καρέκλα του.

«Ξέρω, φίλε μου, ότι κρατάς αρχείο με τις μικρές επιτυχίες μου. Τώρα θα προσθέσεις ακόμη μία ιστορία στη συλλογή σου· την ιστορία μιας αποτυχίας!»

Έσκυψε μπροστά και έβαλε ένα κούτσουρο στη φωτιά. Ύστερα, αφού σκούπισε προσεκτικά τα χέρια του σε ένα μικρό πανί που κρεμόταν από ένα καρφί στο τζάκι, έγειρε πίσω στην καρέκλα του και συνέχισε την ιστορία του.

Όσα θα σου πω (είπε ο Πουαρό) έγιναν στο Βέλγιο πριν από πολλά χρόνια. Ήταν την εποχή της τρομερής σύγκρουσης στη Γαλλία μεταξύ Εκκλησίας και Κράτους. Ο μεσιέ Πολ Ντερουλάρντ ήταν ένας επιφανής Γάλλος βουλευτής και ήταν κοινό μυστικό ότι θα αναλάμβανε κάποιο υπουργείο. Υπήρξε από τα φανατικότερα στελέχη του αντικαθολικού κόμματος και ήταν βέβαιο πως με την άνοδό του στην εξουσία θα είχε να αντιμετωπίσει μεγάλη εχθρότητα. Από πολλές απόψεις ήταν ιδιότροπος άνθρωπος. Παρότι δεν έπινε ούτε κάπνιζε ποτέ, σε άλλα ζητήματα δεν ήταν τόσο ηθικός. Καταλαβαίνεις, Χέιστινγκς, c'était des femmes... toujours des femmes!*

Μερικά χρόνια νωρίτερα είχε παντρευτεί μια νεαρή κοπέλα από τις Βρυξέλλες, γάμος που του έφερε σημαντική προίκα. Αναμφίβολα τα χρήματα του χρησίμευσαν στην καριέρα του, καθώς η οικογένειά του δεν ήταν πλούσια, παρότι είχε δικαίωμα να αυτοαποκαλείται βαρόνος, αν το επιθυμούσε. Ο γάμος τους δεν ευτύχησε να δει παιδιά και η σύζυγός του πέθανε δύο χρόνια μετά πέφτοντας

*Ήταν οι γυναίκες... πάντα οι γυναίκες! (Σ.τ.Ε.)

από τη σκάλα. Ανάμεσα στα περιουσιακά στοιχεία που κληρονόμησε ήταν ένα σπίτι στην Αβενιού Λουίζ στις Βρυξέλλες.

Σε αυτό το σπίτι ήταν που πέθανε αιφνίδια και ο θάνατός του συνέπεσε χρονικά με την παραίτηση του υπουργού του οποίου το χαρτοφυλάκιο θα αναλάμβανε. Όλες οι εφημερίδες δημοσίευσαν εκτενή άρθρα για την καριέρα του. Ο θάνατός του, που επήλθε εντελώς ξαφνικά το βράδυ μετά το δείπνο, αποδόθηκε σε καρδιακή ανεπάρκεια.

Εκείνη την εποχή, mon ami, ήμουν, όπως γνωρίζεις, μέλος της βελγικής αστυνομίας. Για μένα ο θάνατος του μεσιέ Πολ Ντερουλάρντ δεν παρουσίαζε ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Είμαι, όπως επίσης γνωρίζεις, bon catholique και ο χαμός του μου φάνηκε ευτύχημα.

Έπειτα από περίπου τρεις μέρες, όταν άρχισε η άδειά μου, είχα έναν επισκέπτη στα διαμερίσματά μου: μια γυναίκα με πλερέζες, που όμως φαινόταν πολύ νέα. Κατάλαβα αμέσως ότι ήταν πολύ... καθωσπρέπει κορίτσι.

«Είστε ο μεσιέ Ηρακλής Πουαρό;» ρώτησε με σιγανή, γλυκιά φωνή.

Υποκλίθηκα.

«Της υπηρεσίας ερευνών;»

Υποκλίθηκα ξανά. «Καθίστε, σας παρακαλώ, μαντμαζέλ», είπα.

Κάθισε σε μια καρέκλα και τράβηξε το βέλο της. Το πρόσωπό της ήταν γοπτευτικό, αν και παραμορφωμένο από το κλάμα, και φαινόταν να το στοιχειώνει κάποια θλιβερή ανησυχία.

«Μεσιέ», είπε, «καταλαβαίνω ότι βρίσκεστε σε άδεια. Επομένως, θα είστε ελεύθερος να αναλάβετε μια ιδιωτική υπόθεση. Καταλαβαίνετε ότι δεν επιθυμώ να καλέσω την αστυνομία».

Κούνησα το κεφάλι. «Φοβάμαι ότι αυτό που ζητάτε είναι αδύνατον, μαντμαζέλ. Παρότι βρίσκομαι σε άδεια, ανήκω ακόμη στο αστυνομικό σώμα».

Έγειρε μπροστά. «Ecoutez, monsieur.* Το μόνο που σας ζη-

* Ακούστε, μεσιέ. (Σ.τ.Μ.)

τώ είναι να ερευνήσετε. Το αποτέλεσμα των ερευνών σας είστε ελεύθερος να το αναφέρετε στην αστυνομία. Αν αυτό που πιστεύω είναι όντως αλήθεια, θα χρειαστούμε κάθε νομικό μηχανισμό».

Αυτό έδινε διαφορετική χροιά στο ζήτημα και έθεσα εαυτόν στην υπηρεσία της δίκως καθυστέρηση.

Τα μάγουλά της κοκκίνισαν ελαφρά. «Σας ευχαριστώ, μεσιέ. Σας ζητώ να ερευνήσετε τον θάνατο του Πολ Ντερουλάρντ».

«Comment?» αναφώνησα έκπληκτος.

«Μεσιέ, δεν έχω κανένα στοιχείο... τίποτα πέρα από το γυναικείο μου ένστικτο, αλλά είμαι πεπεισμένη... πεπεισμένη, σας λέω... ότι ο μεσιέ Ντερουλάρντ δεν πέθανε από φυσικά αίτια!»

«Μα αναμφίβολα οι γιατροί...»

«Οι γιατροί μπορεί να σφάλουν. Ήταν τόσο υγιής, τόσο δυνατός! Αχ, μεσιέ Πουαρό, σας ικετεύω να με βοηθήσετε...»

Η καμμένη βρισκόταν σχεδόν σε κατάσταση αλλοφροσύνης, θα μου είχε ζητήσει γονατιστά βοήθεια. Την καθησύχασα όσα μπορούσα.

«Θα σας βοηθήσω, μαντμαζέλ. Είμαι σχεδόν βέβαιος ότι οι φόβοι σας είναι αβάσιμοι, αλλά θα το δούμε. Πρώτα θέλω να μου περιγράψετε τους οικότροφους του σπιτιού».

«Είναι, φυσικά, οι υπηρέτριες, η Ζανέτ, η Φελίς, και η Ντενίς, η μαγειρίσσα. Είναι μαζί μας πολλά χρόνια. Οι άλλες είναι δύο απλές επαρχιώτισσες. Επίσης, είναι ο Φρανσουά, αλλά κι αυτός είναι παλιός. Ύστερα είναι η μητέρα του Πολ Ντερουλάρντ, που ζούσε μαζί του, κι εγώ. Το όνομά μου είναι Βιρζινί Μενάρ. Είμαι άπορη εξαδέλφη της αείμνηστης μαντάμ Ντερουλάρντ, της συζύγου του Πολ Ντερουλάρντ, και είμαι μέλος της οικίας τους πάνω από τρία χρόνια. Σας περιέγραψα, λοιπόν, το νοικοκυριό. Υπήρχαν και δύο καλεσμένοι που έμεναν στο σπίτι».

«Που ήταν;»

«Ο μεσιέ Ντε Σεν Αλάρ, γείτονας του μεσιέ Ντερουλάρντ στη Γαλλία. Και ένας Άγγλος φίλος, ο κύριος Τζον Γουίλσον».

«Είναι ακόμη μαζί σας;»

«Ο κύριος Γουίλσον ναι, ο μεσιέ Ντε Σεν Αλάρ έφυγε χθες».

«Και ποιο είναι το σχέδιό σας, μαντμαζέλ Μενάρ;»

«Αν παρουσιαστείτε στο σπίτι σε μισή ώρα, θα επινοήσω μια ιστορία για να δικαιολογήσω την παρουσία σας. Καλύτερα να πω ότι συνδέεστε κατά κάποιον τρόπο με τη δημοσιογραφία. Θα πω ότι ήρθατε από το Παρίσι με τις συστάσεις του μεσιέ Ντε Σεν Αλάρ. Η υγεία της μαντάμ Ντερουλάρντ είναι πολύ κλονισμένη και δε θα δώσει ιδιαίτερη προσοχή στις λεπτομέρειες».

Χάρη στην ευφυέστατη πρόφαση της δεσποινίδος, με δέχθηκαν στο σπίτι και έπειτα από μια σύντομη συζήτηση με τη μητέρα του νεκρού υπουργού, μια εξαιρετικά επιβλητική και αριστοκρατική μορφή, παρά την εμφανώς κλονισμένη υγεία της, έφυγα.

Αναρωτιέμαι, φίλε μου (συνέχισε ο Πουαρό), αν μπορείς να φανταστείς πόσο δύσκολο ήταν το έργο μου... Είχαμε έναν άνδρα που πέθανε πριν από τρεις μέρες. Αν υπήρξε εγκληματική πράξη, μόνο ένα ενδεχόμενο ήταν πιθανό – δηλητήριο! Και δεν είχα ευκαιρία να δω το πτώμα ούτε να εξετάσω ή να αναλύσω οποιοδήποτε μέσο με το οποίο θα μπορούσε να χορηγηθεί το δηλητήριο. Δεν υπήρχαν στοιχεία, αληθή ή ψευδή, να λάβω υπόψη. Τον δηλητηρίασαν; Πέθανε από φυσικά αίτια; Εγώ, ο Ηρακλής Πουαρό, έπρεπε να αποφασίσω χωρίς καμία βοήθεια.

Πρώτα έκανα ερωτήσεις στο υπηρετικό προσωπικό και με τη βοήθειά τους συνόψισα τι είχε συμβεί τη μοιραία βραδιά. Έδωσα ιδιαίτερη σημασία στο φαγητό του δείπνου και στον τρόπο που το σέρβιραν. Τη σούπα σέρβιρε ο ίδιος ο μεσιέ Ντερουλάρντ από τη σουπιέρα. Ακολούθησε ένα πιάτο κοτολέτες, ύστερα ένα κοτόπουλο. Και, τέλος, κομπόστα φρούτων. Και όλα τοποθετήθηκαν στο τραπέζι και τα σέρβιρε ο ίδιος ο Ντερουλάρντ. Τον καφέ τον έφεραν σε μια μεγάλη καράφα στο τραπέζι του δείπνου. Τίποτα απολύτως, *mon ami*... αδύνατον να δηλητηριάσεις έναν χωρίς να δηλητηριάσεις και τους υπολοίπους!

Μετά το δείπνο η μαντάμ Ντερουλάρντ αποσύρθηκε στα δια-

μερίσματά της και τη συνόδευσε η μαντμαζέλ Βιρζινί. Οι τρεις άνδρες αποχώρησαν στο γραφείο του μεσιέ Ντερουλάρντ. Εκεί συνέχισαν να συζητούν φιλικά για αρκετή ώρα, όταν, εντελώς απροειδοποίητα, ο βουλευτής σωριάστηκε στο πάτωμα. Ο μεσιέ Ντε Σεν Αλάρ βγήκε τρέχοντας από το δωμάτιο και είπε στον Φρανσουά να καλέσει εσπευσμένα τον γιατρό. Ήταν βέβαιος ότι επρόκειτο για αποπληξία. Όταν όμως ο γιατρός έφτασε, ήταν ήδη πολύ αργά.

Ο κύριος Τζον Γουίλσον, στον οποίο με σύστησε η μαντμαζέλ Βιρζινί, ήταν ένας χαρακτηριστικός Άγγλος, μεσήλικας και εύσωμος. Η ιστορία που διηγήθηκε με τα πολύ βρετανικά γαλλικά του ήταν ουσιαστικά η ίδια.

«Το πρόσωπο του Ντερουλάρντ έγινε κατακόκκινο και έπεσε κάτω».

Δεν υπήρχε τίποτε άλλο να ερευνήσω εκεί. Έτσι, πήγα στο σημείο της τραγωδίας, στο γραφείο, και τους ζήτησα να με αφήσουν μόνο. Προς το παρόν δεν υπήρχε τίποτα που να στηρίζει τη θεωρία της μαντμαζέλ Μενάρ. Δεν μπορούσα παρά να πιστέψω ότι επρόκειτο για φαντασιοπληξία. Προφανώς ήταν ερωτευμένη με το θύμα, κάτι που δεν της επέτρεπε να δει αντικειμενικά την υπόθεση. Παρ' όλα αυτά, έψαξα το γραφείο πολύ προσεκτικά. Υπήρχε ενδεχόμενο να είχε τοποθετηθεί στην καρέκλα του νεκρού μια υποδερμική σύριγγα που θα του έκανε μια θανατηφόρο ένεση. Η μικροσκοπική οπή που θα άφηνε πιθανότατα θα περνούσε απαρατήρητη. Όμως δεν ανακάλυψα κανένα στοιχείο που να στήριζε αυτή τη θεωρία. Βυθίστηκα στην καρέκλα σηκώνοντας τα χέρια απελπισμένος.

«Ενfin, παραιτούμαι», είπα δυνατά. «Δεν υπάρχει πουθενά κανένα στοιχείο! Όλα είναι απολύτως φυσιολογικά».

Τη στιγμή που ξεστόμιζα αυτά τα λόγια, τα μάτια μου έπεσαν στο μεγάλο κουτί με σοκολατάκια που ήταν ακουμπισμένο στο τραπέζι δίπλα μου, και η καρδιά μου σκίρτησε. Μπορεί να μην αποτελούσε στοιχείο για τον θάνατο του μεσιέ Ντερουλάρντ, όμως τουλάχιστον ήταν κάτι μη φυσιολογικό. Σήκωσα το καπάκι. Το κου-

τί ήταν γεμάτο, ανέγγιχτο, δεν έλειπε ούτε ένα σοκολατάκι, όμως αυτό έκανε την ιδιαιτερότητα που μου είχε τραβήξει την προσοχή ακόμη εντονότερη. Διότι, Χέιστινγκς, ενώ το κουτί ήταν ροζ, το καπάκι ήταν μπλε. Τώρα, συχνά βλέπει κανείς έναν μπλε φιόγκο σε ένα ροζ κουτί και το αντίθετο, αλλά το κουτί να είναι ένα χρώμα και το καπάκι άλλο... όχι... ça ne se voit jamais!

Δεν έβλεπα ακόμη τι σημασία μπορεί να είχε αυτή η μικρολεπτομέρεια, αποφάσισα όμως να τη διερευνήσω ως μη φυσιολογική. Κάλεσα τον Φρανσουά χτυπώντας το κουδούνι και τον ρώτησα αν στον μακαρίτη τον κύριό του άρεσαν τα γλυκά. Στα χείλη του απλώθηκε ένα αμυδρό μελαγχολικό χαμόγελο.

«Τα λάτρευε, μεσιέ. Πάντοτε είχε ένα κουτί σοκολατάκια στο σπίτι. Βλέπετε, δεν έπινε καθόλου κρασί».

«Μα, το συγκεκριμένο κουτί είναι ανέγγιχτο!» Σήκωσα το καπάκι για να του δείξω.

«Με συγχωρείτε, μεσιέ, αλλά αυτό πρόκειται για το καινούργιο κουτί που αγοράστηκε τη μέρα του θανάτου του, αφού το άλλο είχε σχεδόν τελειώσει».

«Επομένως, το άλλο κουτί τελείωσε τη μέρα του θανάτου του», είπα αργά.

«Μάλιστα, μεσιέ, είδα ότι ήταν άδειο το πρωί και το πέταξα».

«Ο μεσιέ Ντερουλάρντ έτρωγε γλυκά καθ' όλη τη διάρκεια της μέρας;»

«Συνήθως μετά το δείπνο, κύριε».

Άρχισα να βλέπω λίγο φως.

«Φρανσουά», είπα, «μπορείς να δείξεις εχεμύθεια;»

«Αν χρειάζεται, μεσιέ».

«Bon! Μάθε, λοιπόν, ότι είμαι από την αστυνομία. Μπορείς να μου βρεις το άλλο κουτί;»

«Αναμφίβολα, μεσιέ. Θα είναι στον κάδο των απορριμμάτων».

Έφυγε και μερικά λεπτά αργότερα γύρισε με ένα σκονισμένο αντικείμενο. Ήταν ολόιδιο με το κουτί που κρατούσα, μόνο που ήταν μπλε με ροζ καπάκι. Ευχαρίστησα τον Φρανσουά, του ζήτη-

σα άλλη μια φορά να δείξει εχεμύθεια και έφυγα αμέσως από το σπίτι της Αβενιού Λουίζ.

Ύστερα επισκέφθηκα τον γιατρό που είχε εξετάσει τον μεσιέ Ντερουλάρντ. Με αυτόν το έργο μου ήταν δύσκολο. Οχυρώθηκε πίσω από ένα τείχος επιστημονικής φρασεολογίας, αλλά μου έδωσε την εντύπωση ότι δεν ήταν τόσο βέβαιος για την υπόθεση όσο θα ήθελε.

«Έχουν υπάρξει πολλά παράξενα συμβάντα τέτοιου είδους», παρατήρησε, όταν κατάφερα και τον απόπλισα κάπως με τα λόγια μου. «Μια ξαφνική έκρηξη θυμού, ένα έντονο συναίσθημα... έπειτα από ένα βαρύ γεύμα, c'est entendu... ύστερα με ένα ξέσπασμα οργής, το αίμα ανεβαίνει στο κεφάλι και ποσστ! – αυτό ήταν!»

«Μα, ο μεσιέ Ντερουλάρντ δε βίωσε κάποιο έντονο συναίσθημα».

«Όχι. Με βεβαίωσαν ότι είχε έναν έντονο διαπληκτισμό με τον μεσιέ Ντε Σεν Αλάρ».

«Για ποιον λόγο;»

«C'est évident!» Ο γιατρός ανασήκωσε τους ώμους. «Ο μεσιέ Ντε Σεν Αλάρ δεν ήταν φανατικός καθολικός; Η φιλία τους γκρεμιζόταν από το ζήτημα διαχωρισμού Κράτους και Εκκλησίας. Δεν περνούσε μέρα δίχως έντονες συζητήσεις. Για τον μεσιέ Ντε Σεν Αλάρ ο Ντερουλάρντ ήταν σχεδόν ο Αντίχριστος».

Αυτό ήταν απρόσμενο και μου έδωσε τροφή για σκέψη.

«Μια τελευταία ερώτηση, γιατρέ. Είναι δυνατόν να εισαγάγει κανείς θανατηφόρο δόση δηλητηρίου σε ένα σοκολατάκι;»

«Υποθέτω πως είναι δυνατόν», απάντησε ο γιατρός. «Το καθαρό πρωσικό οξύ θα ταίριαζε στην περίπτωση μας, αν δεν υπήρχε κίνδυνος εξάτμισης, και κανείς μπορεί να καταπιεί ένα μικροσκοπικό σφαιρίδιο οποιασδήποτε ουσίας χωρίς να το καταλάβει. Ωστόσο δε φαίνεται πολύ πιθανή θεωρία. Ένα σοκολατάκι γεμάτο μορφίνη ή στρυχνίνη...» Έκανε μια γκριμάτσα. «Καταλαβαίνετε, κύριε Πουαρό... μια δαγκωνιά θα ήταν αρκετή! Ο ανυποψίαστος δε θα έδινε σημασία».

«Σας ευχαριστώ, M. le Docteur».

Έφυγα. Ύστερα ανέκρινα τους φαρμακοποιούς, ιδιαίτερα όσους βρίσκονταν στη γειτονιά γύρω από την Αβενιού Λουίζ. Είναι καλό να είσαι αστυνομικός. Μου έδωσαν αμέσως τις πληροφορίες που ήθελα. Μόνο σε μια περίπτωση μου είπαν ότι παρέδωσαν δηλητήριο στο εν λόγω σπίτι. Ήταν κάτι οφθαλμικές σταγόνες θειικής ατροπίνης για τη μαντάμ Ντερουλάρντ. Η ατροπίνη είναι ισχυρότατο δηλητήριο και προς στιγμνήν χάρηκα, αλλά τα συμπτώματα της δηλητηρίασης με ατροπίνη είναι παρόμοια με εκείνα της πτωμαΐνης και δεν έχουν καμία σχέση με αυτά που ερευνούσα. Άλλωστε, η συνταγή ήταν παλιά. Η μαντάμ Ντερουλάρντ υπέφερε πολλά χρόνια από καταρράκτη και στα δύο μάτια.

Γύρισα να φύγω απογοητευμένος, όταν ο φαρμακοποιός με φώναξε πίσω.

«Ένα λεπτό, κύριε Πουαρό. Θυμάμαι, η κοπέλα που έφερε τη συνταγή είπε ότι έπρεπε να πάει και στον Άγγλο φαρμακοποιό. Ίσως πρέπει να δοκιμάσετε κι εκεί».

Δοκίμασα. Και χάρη στην επίσημη ιδιότητά μου, πήρα άλλη μια φορά τις πληροφορίες που επιθυμούσα. Τη μέρα προτού πεθάνει ο μεσιέ Ντερουλάρντ είχαν εκτελέσει μια συνταγή για τον κύριο Τζον Γουίλσον. Όχι πως χρειάστηκε να την παρασκευάσουν οι ίδιοι. Ήταν απλά μικρές ταμπλέτες τρινιτίνης. Ζήτησα να τις δω. Μου τις έδειξε και η καρδιά μου άρχισε να χτυπά δυνατά· οι μικροσκοπικές ταμπλέτες ήταν φτιαγμένες από σοκολάτα.

«Είναι δηλητήριο;» ρώτησα.

«Όχι, κύριε».

«Μπορείτε να μου περιγράψετε τη δράση της;»

«Ρίχνει την πίεση. Τη δίνουν για μερικά είδη καρδιακών προβλημάτων, παραδείγματος χάριν για στηθάγχη. Μειώνει την αρτηριακή πίεση. Στην αρτηριοσκλήρυνση...»

Τον διέκοψα. «Ma foi! Αυτές οι συστατησιές δε μου λένε τίποτα. Κάνει το πρόσωπο να κοκκινίσει;»

«Βεβαίως».

«Και αν υποθέσουμε ότι έτρωγα δέκα ή είκοσι από τις μικρές ταμπλέτες, τι θα συνέβαινε;»

«Δε θα σας συνιστούσα να το δοκιμάσετε», απάντησε κοφτά.

«Και, παρ' όλα αυτά, λέτε ότι δεν είναι δηλητήριο;»

«Υπάρχουν πολλά πράγματα που δεν αποκαλούνται δηλητήριο, αλλά μπορούν να σε σκοτώσουν», απάντησε, πάλι κοφτά.

Έφυγα από το φαρμακείο περιχαρής. Τουλάχιστον τα πράγματα είχαν αρχίσει να προχωρούν λίγο!

Τώρα ήξερα ότι ο Τζον Γουίλσον είχε το μέσο για να διαπράξει το έγκλημα. Το κίνητρο όμως; Είχε έρθει στο Βέλγιο για δουλειές και είχε ζητήσει από τον μεσιέ Ντερουλάρντ, τον οποίο γνώριζε ελάχιστα, να τον φιλοξενήσει. Φαινομενικά δεν ωφελούνταν από τον θάνατο του Ντερουλάρντ. Επίσης, από έρευνες που έκανα στην Αγγλία ανακάλυψα ότι εδώ και μερικά χρόνια υπέφερε από σπηθάγη, μια επίπονη καρδιακή ασθένεια. Επομένως, ήταν απόλυτα δικαιολογημένο που είχε αυτά τα δισκία στην κατοχή του. Παρ' όλα αυτά, ήμουν βέβαιος ότι κάποιος είχε πάει στο κουτί με τα σοκολατάκια, αφού πρώτα είχε ανοίξει κατά λάθος το γεμάτο, είχε αφαιρέσει τη γέμιση από το τελευταίο σοκολατάκι και το είχε γεμίσει με όσα δισκία τρινιτρίνης χωρούσε. Τα σοκολατάκια ήταν μεγάλα. Ήμουν σίγουρος ότι μπορούσαν να χωρέσουν είκοσι ή τριάντα δισκία. Αλλά ποιος τα είχε κάνει όλα αυτά;

Υπήρχαν δύο καλεσμένοι στο σπίτι. Ο Τζον Γουίλσον είχε το μέσο. Ο Σεν Αλάρ το κίνητρο. Θυμήσου ότι επρόκειτο για φανατικό και δεν υπάρχουν μεγαλύτεροι φανατικοί από τους φανατικούς με τη θρησκεία. Θα μπορούσε με κάποιον τρόπο να έπεσε στα χέρια του η τρινιτρίνη του Τζον Γουίλσον;

Μου ήρθε άλλη μια μικρή ιδέα. Α, χαμογελάς με τις μικρές ιδέες μου! Του Γουίλσον γιατί του είχε τελειώσει η τρινιτρίνη; Σίγουρα θα είχε φέρει μαζί του αρκετή από την Αγγλία. Επισκέφθηκα ξανά το σπίτι στην Αβενιού Λουίζ. Ο Γουίλσον έλειπε· είδα την κοπέλα που φρόντιζε το δωμάτιό του, τη Φελίς. Τη ρώτησα αμέσως αν ο μεσιέ Γουίλσον είχε χάσει κάποιο μπουκάλι από τον νιπτή-

ρα του πριν από λίγες μέρες. Η κοπέλα απάντησε πρόθυμα. Ναι. Και είχαν κατηγορήσει εκείνη. Προφανώς ο Άγγλος κύριος νόμιζε ότι το έσπασε και δεν ήθελε να το παραδεχτεί. Αλλά δεν το άγγιξε ποτέ. Ήταν σίγουρα η Ζανέτ – που έχωνε παντού τη μύτη της. ...

Αφού την ηρέμησα, βάζοντας τέλος στη φλυαρία της, έφυγα. Είχα μάθει αυτό που ήθελα. Τώρα απέμενε να αποδείξω τη θεωρία μου. Αυτό ήξερα πως δε θα ήταν εύκολο. Εγώ μπορεί να ήμουν βέβαιος ότι ο Σεν Αλάρ είχε πάρει το μπουκαλάκι της τρινιτρίνης από τον νιπτήρα του Τζον Γουίλσον, αλλά, για να πείσω και τους άλλους, έπρεπε να παρουσιάσω στοιχεία. Και δεν είχα ούτε ένα!

Δεν πειράζει. Ήξερα – αυτό ήταν το σημαντικό. Θυμάσαι τη δυσκολία μας στην υπόθεση Στάιλς, Χέιστινγκς; Κι εκεί ήξερα, αλλά μου πήρε πολύ χρόνο να βρω τον τελευταίο κρίκο που ολοκλήρωνε την αλυσίδα των στοιχείων που είχα κατά του δολοφόνου.

Ζήτησα να μιλήσω με τη μαντζαζέλ Μενάρ. Ήρθε αμέσως. Απαίτησα να μου δώσει τη διεύθυνση του μεσιέ Ντε Σεν Αλάρ. Φάνηκε να ανησυχεί.

«Τι τη θέλετε, μεσιέ;»

«Μαντζαζέλ, είναι ανάγκη».

Φαινόταν αβέβαιη – προβληματισμένη.

«Δεν μπορεί να σας πει τίποτα. Είναι μονίμως χαμένος στις σκέψεις του. Μόλις και μετά βίας προσέχει τι συμβαίνει γύρω του».

«Ενδεχομένως, μαντζαζέλ. Παρ' όλα αυτά, ήταν παλιός φίλος του μεσιέ Ντερουλάρντ. Ίσως να υπάρχουν πράγματα που μπορεί να μου πει... πράγματα περασμένα... μνησικακίες του παρελθόντος... παλιούς έρωτες».

Η κοπέλα κοκκίνισε και δάγκωσε τα χείλη της. «Όπως επιθυμείτε... αλλά... αλλά τώρα είμαι σίγουρη ότι έκανα λάθος. Ήταν ευγενικό από μέρους σας που δεχθήκατε το αίτημά μου, αλλά τότε ήμουν αναστατωμένη... σχεδόν σε κατάσταση αλλοφροσύνης. Τώρα βλέπω ότι δεν υπάρχει κανένα μυστήριο να λυθεί. Σταματήστε, σας ικετεύω, μεσιέ».

Την κοίταξα εξεταστικά.

«Μαντμαζέλ», είπα, «μερικές φορές είναι δύσκολο για ένα λαγωνικό να εντοπίσει μια μυρωδιά, αλλά, αφού την εντοπίσει, τίποτα στον κόσμο δεν μπορεί να το κάνει να σταματήσει! Αν βέβαια είναι καλό λαγωνικό! Κι εγώ, μαντμαζέλ, ο Ηρακλής Πουαρό, είμαι πολύ καλό λαγωνικό».

Γύρισε κι έφυγε χωρίς να πει λέξη. Μερικά λεπτά αργότερα επέστρεψε με τη διεύθυνση γραμμένη σε ένα χαρτί. Βγήκα από το σπίτι. Ο Φρανσουά με περίμενε απέξω. Με κοίταξε με αγωνία.

«Μάθατε τίποτα νεότερο, μεσιέ;»

«Όχι ακόμη, φίλε μου».

«Αχ, *raunre* μεσιέ Ντερουλάρντ!» αναστέναξε. «Είμαι κι εγώ της ίδια νοοτροπίας. Δεν πολυσυμπαθώ τους ιερείς. Όχι ότι θα το έλεγα αυτό ποτέ ευθέως. Όλες οι γυναίκες του σπιτιού είναι πολύ ευσεβείς... κάτι που ίσως να είναι καλό. *Madame est très pieuse... et Mademoiselle Virginie aussi*»*.

Η Μαντμαζέλ Βιρζινί, Είναι *très pieuse*; Σκέφτηκα το παθιασμένο, κλαμένο πρόσωπο που είχα δει την πρώτη μέρα και αναρωτήθηκα.

Έχοντας αποσπάσει τη διεύθυνση του μεσιέ Ντε Σεν Αλάρ, δεν έχασα χρόνο. Έφτασα στην περιοχή όπου ήταν ο πύργος του στις Αρδένες, αλλά πέρασαν μερικές μέρες προτού βρω πρόσχημα για να αποκτήσω πρόσβαση στο σπίτι. Στο τέλος τα κατάφερα –πώς νομίζεις;– κάνοντας τον τεχνικό, *mon ami!* Ήταν ζήτημα μιας στιγμής να προκαλέσω μια ωραιότατη μικροδιαρροή γκαζιού στο υπνοδωμάτιό του. Έφυγα για να πάω να φέρω τα εργαλεία μου και φρόντισα να επιστρέψω όταν ήξερα ότι θα είχα το πεδίο ελεύθερο. Δεν ήξερα τι ακριβώς έψαχνα. Το μοναδικό πράγμα που χρειαζόμουν δεν πίστευα ότι υπήρχε περίπτωση να το βρω. Δε θα διακινδύνευε ποτέ να το κρατήσει.

Ωστόσο, όταν είδα ότι το μικρό ντουλάπι πάνω από τον νιπτήρα ήταν κλειδωμένο, δεν μπορούσα να αντισταθώ στον πειρασμό να κοιτάξω τι είχε μέσα. Η κλειδαριά ήταν εύκολο να παραβιαστεί.

* Η κυρία είναι πολύ πιστή... το ίδιο και η μαντμαζέλ Βιρζινί. (Σ.τ.Μ.)

Το πορτάκι άνοιξε. Ήταν γεμάτο παλιά μπουκάλια. Τα έβγαλα ένα ένα με τρεμάμενο χέρι. Ξαφνικά κραύγασα. Φαντάσου, φίλε μου, κρατούσα ένα φιαλίδιο με την ετικέτα του Άγγλου φαρμακοποιού. Πάνω έγραφε: *Δισκία τρινιτρίνης. Λήψη ενός δισκίου όποτε απαιτείται. Κύριος Τζον Γουίλσον.*

Αφού έλεγξα τα συναισθήματά μου, έκλεισα το ντουλάπι, έβαλα το μπουκάλι στην τσέπη μου και συνέχισα να επισκευάζω τη διαρροή! Πρέπει να είμαστε μεθοδικοί. Ύστερα έφυγα από τον πύργο και πήρα το τρένο για τη χώρα μου το συντομότερο δυνατόν. Έφτασα στις Βρυξέλλες αργά το βράδυ. Το πρωί έγραφα μια αναφορά για τον διευθυντή της παρισινής αστυνομίας, όταν μου έφεραν ένα σημείωμα. Ήταν από τη μαντάμ Ντερουλάρντ με καλούσε δίχως καθυστέρηση στο σπίτι της Αβενιού Λουίζ.

Μου άνοιξε την πόρτα ο Φρανσουά.

«Η Madame la Baronne σάς περιμένει».

Με συνόδευσε στα διαμερίσματά της. Καθόταν μεγαλοπρεπώς σε μια μεγάλη πολυθρόνα. Η μαντμαζέλ Βιρζινί δεν ήταν εκεί.

«Μεσιέ Πουαρό», είπε η ηλικιωμένη. «Μόλις έμαθα ότι δεν είστε αυτός που παριστάνετε. Είστε αστυνομικός».

«Μάλιστα, μαντάμ».

«Ήρθατε για να ερευνήσετε τις συνθήκες του θανάτου του γιου μου;»

«Μάλιστα, μαντάμ», απάντησα.

«Θα με χαροποιούσε αν μου λέγατε τι πρόοδο έχετε σημειώσει». Δίστασα.

«Πρώτα θα ήθελα να ξέρω πώς τα μάθατε όλα αυτά, μαντάμ».

«Από κάποιον που δε βρίσκεται πλέον σε αυτόν τον κόσμο».

Τα λόγια της και ο μελαγχολικός τρόπος που τα ξεστόμισε μου πάγωσαν την καρδιά. Αδυνατούσα να μιλήσω.

«Επομένως, μεσιέ, σας παρακαλώ θερμά να μου πείτε ακριβώς τι πρόοδο έχετε σημειώσει στις έρευνές σας».

«Μαντάμ, η έρευνά μου τελείωσε».

«Ο γιος μου;»

«Δολοφονήθηκε».

«Ξέρετε ποιος τον δολοφόνησε;»

«Μάλιστα, μαντάμ».

«Ποιος;»

«Ο μεσιέ Ντε Σεν Αλάρ».

Η ηλικιωμένη γυναίκα κούνησε το κεφάλι.

«Κάνετε λάθος. Ο μεσιέ Ντε Σεν Αλάρ δε θα μπορούσε να διαπράξει ποτέ ένα τέτοιο έγκλημα».

«Έχω τις αποδείξεις στα χέρια μου».

«Σας ικετεύω πάλι να μου πείτε τα πάντα».

Αυτή τη φορά υπάκουσα, παρουσιάζοντας κάθε βήμα που με οδήγησε στην ανακάλυψη της αλήθειας. Άκουσε προσεκτικά. Στο τέλος έγνεψε.

«Ναι, ναι, είναι όλα όπως τα λέτε, όλα εκτός από ένα πράγμα. Δεν ήταν ο μεσιέ Ντε Σεν Αλάρ που σκότωσε τον γιο μου. Ήμουν εγώ, η μητέρα του».

Την κοίταξα έντονα. Συνέχισε να γνέφει σιγανά.

«Έκανα καλά που σας κάλεσα. Είναι θεία πρόνοια που η Βιρζίνι μού είπε τι είχε κάνει προτού αναχωρήσει για το μοναστήρι. Ακούστε, μεσιέ Πουαρό! Ο γιος μου ήταν κακός άνθρωπος. Δίωκε την Εκκλησία. Η ζωή που ζούσε ήταν γεμάτη θανάσιμα αμαρτήματα. Καταδίκασε κι άλλες ψυχές εκτός από τη δική του. Όμως υπήρχε και κάτι χειρότερο. Ένα πρωί, καθώς έβγαινα από το δωμάτιό μου, εδώ σε αυτό το σπίτι, είδα τη νύφη μου να στέκεται στο πλατύσκαλο. Διάβαζε ένα γράμμα. Είδα τον γιο μου να την πλησιάζει αθόρυβα από πίσω. Ένα απότομο σπρώξιμο κι έπεσε, χτυπώντας το κεφάλι της στα μαρμάρινα σκαλοπάτια. Όταν τη σήκωσαν, ήταν νεκρή. Ο γιος μου ήταν δολοφόνος και το ήξερα μόνο εγώ, η μητέρα του».

Έκλεισε τα μάτια για μια στιγμή. «Δεν μπορείτε να φανταστείτε, μεσιέ, τον πόνο, την απελπισία μου. Τι έπρεπε να κάνω; Να τον καταδώσω στην αστυνομία; Δε βρήκα το θάρρος. Ήταν καθήκον μου, αλλά ολιγοψύχησα. Εξάλλου θα με πίστευαν; Η όρασή μου

είχε αρχίσει να χάνεται εδώ και καιρό... Θα έλεγαν ότι έκανα λάθος. Κράτησα το στόμα μου κλειστό. Όμως η συνείδησή μου δε με άφηνε σε ησυχία. Κρατώντας το στόμα μου κλειστό, ήμουν κι εγώ δολοφόνος. Ο γιος μου κληρονόμησε τα χρήματα της γυναίκας του. Οι φαύλοι απλώνονται σαν τη χλωρή δάφνη.* Και τώρα θα έπαιρνε χαρτοφυλάκιο υπουργού. Θα δίωκε την Εκκλησία με ακόμα μεγαλύτερο μένος. Και ήταν και η Βιρζινί. Το καημένο το κορίτσι, όμορφο και θεοσεβούμενο από τη φύση του, τον είχε ερωτευτεί. Ασκούσε μια παράξενη, τρομακτική εξουσία στις γυναίκες. Το προέβλεψα. Δεν είχα όμως τη δύναμη να το αποτρέψω. Δεν είχε καμία πρόθεση να την παντρευτεί. Ήρθε η ώρα όταν ήταν έτοιμη να του παραδοθεί ολοκληρωτικά.

»Υστερα είδα καθαρά τον δρόμο που έπρεπε να ακολουθήσω. Ήταν γιος μου. Του είχα δώσει ζωή. Ήμουν υπεύθυνη για εκείνον. Είχε σκοτώσει το σώμα μιας γυναίκας και τώρα θα σκότωνε και την ψυχή μιας άλλης! Πήγα στο δωμάτιο του κυρίου Γουίλσον και πήρα το μπουκαλάκι με τα δισκία. Κάποτε είχε πει γελώντας ότι έφταναν για να σκοτώσουν άνθρωπο! Πήγα στο γραφείο και άνοιξα το μεγάλο κουτί με τα σοκολατάκια που ήταν πάντοτε στο τραπέζι. Κατά λάθος άνοιξα ένα καινούργιο κουτί. Το άλλο κουτί ήταν κι αυτό πάνω στο τραπέζι. Μέσα είχε απομείνει μόνο ένα σοκολατάκι. Αυτό απλοποιούσε τα πράγματα. Κανείς δεν έτρωγε σοκολατάκια, εκτός από τον γιο μου και τη Βιρζινί. Θα την κρατούσα κοντά μου εκείνο το βράδυ. Όλα πήγαν όπως τα είχα σχεδιάσει...»

Έκανε μια παύση, έκλεισε τα μάτια μια στιγμή και ύστερα τα άνοιξε ξανά.

«Μεσιέ Πουαρό, η μοίρα μου είναι στα χέρια σας. Μου λένε ότι δε μου απομένουν πολλές μέρες. Θα λογοδοτήσω για τις πράξεις μου ενώπιον του Θεού. Πρέπει να λογοδοτήσω κι εδώ στη γη;»

Δίστασα. «Μα το άδαιο μπουκαλάκι, μαντάμ», είπα για να κερ-

* Το ρητό αυτό προέρχεται από τους Ψαλμούς του Δαβίδ, Ψαλμός 37:35. (Σ.τ.Μ.)

δίσω χρόνο. «Πώς βρέθηκε στην κατοχή του μεσιέ Ντε Σεν Αλάρ;»

«Όταν ήρθε να με αποχαιρετήσει, μεσιέ, του το έβαλα στην τσέπη. Δεν ήξερα πώς να το ξεφορτωθώ. Είμαι τόσο άρρωστη, που δεν κινούμαι πολύ δίκως βοήθεια και, αν το έβρισκαν άδαιο στο δωμάτιό μου, μπορεί να κινούσε τις υποψίες. Καταλαβαίνετε, μεσιέ...» Σηκώθηκε όρθια και ίσιωσε το κορμί της. «Δεν το έκανα για να ρίξω τις υποψίες στον μεσιέ Ντε Σεν Αλάρ! Δε διανοήθηκα ποτέ κάτι τέτοιο. Νόμισα ότι ο υπηρέτης του θα έβρισκε ένα άδαιο μπουκαλάκι και θα το πετούσε».

Έσκυψα το κεφάλι. «Καταλαβαίνω, μαντάμ», είπα.

«Και η απόφασή σας, μεσιέ;»

Η φωνή της ήταν σταθερή και ακλόνητη, το κεφάλι της σηκωμένο ψηλότερα από ποτέ.

Σηκώθηκα όρθιος.

«Μαντάμ», είπα. «Έχω την τιμή να σας ευχηθώ καλημέρα. Ολοκλήρωσα τις έρευνές μου και απέτυχα! Η υπόθεση έκλεισε».

Για μια στιγμή ο Πουαρό σιώπησε. Ύστερα είπε σιγανά: «Πέθανε μόλις μία εβδομάδα αργότερα. Η μαντμαζέλ Βιρζινί πέρασε με επιτυχία την περίοδο δοκιμασίας της κι έγινε καλόγρια. Αυτή, φίλε μου, είναι η ιστορία. Οφείλω να παραδεχτώ ότι η εικόνα που δείχνω σε αυτήν δεν είναι και η καλύτερη».

«Μα, αυτό δεν μπορεί να θεωρηθεί αποτυχία», διαμαρτυρήθηκα. «Τι άλλο θα μπορούσες να υποθέσεις υπό τις συνθήκες;»

«Αh, sacré, mon ami», αναφώνησε ο Πουαρό ζωηρεύοντας ξαφνικά. «Δεν καταλαβαίνεις; Πιάστηκα ηλίθιος! Τα φαιά κύτταρά μου δε λειτούργησαν καθόλου. Το στοιχείο το είχα στα χέρια μου από την αρχή».

«Ποιο στοιχείο;»

«Το κουτί με τα σοκολατάκια! Δεν καταλαβαίνεις; Κάποιος που έβλεπε καλά θα έκανε ποτέ τέτοιο λάθος; Γνώριζα ότι η μαντάμ Ντερουλάρντ είχε καταρράκτη... οι σταγόνες ατροπίνης μού το επιβεβαίωσαν αυτό. Υπήρχε μόνο ένα άτομο στο σπίτι που η όρασή του δεν του επέτρεπε να δει ποιο καπάκι να αντικαταστήσει.

Ήταν το κουτί με τα σοκολατάκια που με έβαλε στον σωστό δρόμο κι όμως μέχρι το τέλος δεν κατάφερα να αντιληφθώ την πραγματική σημασία του!

»Επίσης η ψυχολογία μου έσφαλε. Αν ο μεσιέ Ντε Σεν Αλάρ ήταν ο δολοφόνος, δε θα είχε κρατήσει ποτέ στην κατοχή του ένα μπουκάλι που θα τον ενοχοποιούσε. Γενικά ήταν μια άσχημη υπόθεση αυτή που σου διηγήθηκα! Μόνο σε σένα έχω πει αυτή την ιστορία. Καταλαβαίνεις, δεν παρουσιάζει και την πιο κολακευτική εικόνα για μένα! Μια ηλικιωμένη διαπράττει ένα έγκλημα με τόσο απλό και ευφυή τρόπο, που εγώ, ο Ηρακλής Πουαρό, εξαπατούμαι εντελώς. *Sapristi!* Δεν αντέχω να το σκέφτομαι! Ξέχασέ το. Ή όχι... να το θυμάσαι και αν κάποια στιγμή πιστεύεις ότι γίνομαι αλαζόνας... δεν είναι πιθανό, αλλά μπορεί να συμβεί».

Έκρυσπα το χαμόγελό μου.

«Eh bien, φίλε μου, να μου πεις, *κουτί σοκολατάκια*. Σύμφωνα;»

«Σύμφωνα!»

«Άλλωστε», είπε σκεπτικός ο Πουαρό, «ήταν μια εμπειρία! Εγώ, που αναμφίβολα έχω τον ευφυέστερο εγκέφαλο στην Ευρώπη αυτή τη στιγμή, μπορώ να δείξω μεγαλοψυχία!»

«Κουτί σοκολατάκια», ψιθύρισα.

«Pardon, mon ami?»

Κοίταξα το αθώο πρόσωπο του Πουαρό, καθώς έσκυψε μπροστά απορημένος, και πόνεσε η καρδιά μου. Είχα υπομείνει πολλά στα χέρια του, αλλά κι εγώ, παρότι δεν είχα τον ευφυέστερο εγκέφαλο στην Ευρώπη, μπορούσα να δείξω μεγαλοψυχία!

«Τίποτα», είπα –ψέματα– και άναψα ξανά την πίπα μου χαμογελώντας.

*Μια υπέροχη συλλογή 12 ιστοριών
με την υπογραφή της αγαπημένης Agatha Christie,
ιδανική για ανάγνωση τις κρύες νύχτες του χειμώνα...*

Αν και το σκηνικό φαντάζει ειδυλλιακό, οι νιφάδες του χιονιού μπορεί να αποβούν μοιραίες, τα δώρα κάτω από το χριστουγεννιάτικο δέντρο μπορεί να κρύβουν επικίνδυνες εκπλήξεις, ενώ τα γεύματα μπορεί να αποδειχτούν δηλητηριώδη και οι καλεσμένοι απρόβλεπτα δυσάρεστοι. Τα μυστήρια αναλαμβάνουν να λύσουν οι αγαπημένοι ντετέκτιβ Ηρακλής Πουαρό και μισ Μαρπλ.

a. AGATHA
CHRISTIE

2 ΔΙΣΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 25868

Γ Ι Α Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ Μ Ε Α Π Α Ι Τ Η Σ Ε Ι Σ